

Vətən

Gözəllik diyarı, hünər məskəni!
Necə vurulmasın hüsnünə insan?
Təbiət füsunkar yaradıb səni,
Tarix qocalsa da, özün cavansan.

Bağ, çəmən bəzəyir geniş sinəni,
Nəhəng çinarların, qönçə gülün var;
Təbiət füsunkar yaradıb səni,
Şəlalən, dənizin, çayın, gölün var.

Coşan ilhamındır baharda sellər,
Zümzümən — payızın həzin yağışı;
Muğana quş kimi qonar fəsillər,
Savalan həsrətlə yaşadır qışı.

Laçında çağlayır iki cür bulaq:
Biri barmağımı dondurur mənim,
Biri dodağımı yandırır mənim...
Maralın baxdığı güzgüdür bulaq.

Sən ərsə qaldırdın min qərinəni,
Yolların çən-duman olmasın, Vətən!
Təbiət füsunkar yaradıb səni,
Bircə çiçəyin də solmasın Vətən!